

Δὲν ἔχεις δίκην Βασιλῖα νὰ κλαῖς καὶ νὰ λυπᾷσαι
Δὲν εἶσαι Σὺ ποῦ μὲ χαρὰ ὅστερήθηκες μεγάλη,
Τὴ λατρεμένη κόρη Σου, ἀγάπη ξακουσμένη,
Γι' ἄλλη ἀγάπη τρυφερὴ Βασιλείου πλὴν μεγάλου,
Γιὰ μεγαλότερ' εὐτυχιὰ στὴ δόξα καὶ στὰ πλούτη ;
Ἐὐὸ μὲ μία διαταγὴ δὲν πέρνεις καὶ χαρίζεις
Κάθε πιστοῦ σου τὴ ζωὴ, σὰ βροσκήν σου εἶναι δίκην,
Κι' ἀδιαφορεῖς ὅτ' ἀδίκῃ παράπονα καὶ κλάψαις
Αὐτῶν ποῦ ὁ πόνος ἔκαμε νὰ μὴ νοοῦν τὸ δίκην ;
Ἄν εἶν' ἀλήθεια ποῦ εἴμεθα εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μας,
Ἐχει κι' αὐτὸς ὡσὰν καὶ μᾶς καρδιὰ γιὰ ν' ἀγαπήσῃ.
Γιὰ τέτοια ἀγάπη ἀπειρή, ποῦ σύγκρισι δὲν ἔχει
Ἐμπρὸς σὲ τοῦτῃ τῇ φθαρτῇ, θρηνεῖς μιὰ στέρησ' ἄλλῃ ;
Τελὸς στὴ πρόσκαιρ' εὐτυχιὰ καὶ κλαίεις στὴ μεγάλη ;
Τάχα δὲν ἔξερεις Βασιλῖα πῶς ἐμοσχοβολοῦσε
Ἐκεῖ τὸ ὠραῖο λούλουδο, ἐκείνη ἡ μαγεῖα,
Πῶς ἦτο τὸ παράδειγμα τῆς ἡθικῆς κ' ἀγάπης,
Πῶς ἦτο Ἄγγελος σωστὸς στὸ σῶμα, στὴ καρδιά ;
Τάχα δὲν εἶχες πάντοτε τὸ κρυφοκαρδιοχτύπι (1)
Πῶς τέτοια ἄνθῃ εἰς τὴ γῆ γιὰ ἴλιον πάντ' ἀνθοῦνε,
Γιατὶ ἀγέρι καθαρὸ τοῦς πρέπει γιὰ νὰ ζοῦνε;
Καὶ πῶς στὴ γῆ οἱ ἄγγελοι τὸν οὐρανὸ ποθοῦνε
Γιατὶ νὰ ζήσουνε μὲ μᾶς τοῦ κάκου δὲν ἔμπορῶνε;
Δίκην δὲν ἔχεις Βασιλῖα. Τώρα θρηνεῖς καὶ κλαίεις
Ὅπου ὁ παντοδύναμος ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου
Μ' ἀγάπη ἐπροσκάλεσε στὸ τέλειον Βασίλειον
Τὸν Ἄγγελο, ποῦ ἔστειλε γιὰ ἴλιον ἐδῶ κάτω ;
Εἶναι βαρεῖα ἡ προσταγὴ. Σὺ πρῶτος ὁμῶς πρέπει
Νὰ τὴ δεχθῇς μὲ σεβασμὸ, νὰ δείξῃς ποῦ γνωρίζεις
Ὅτ' εἶναι δικαιότερος κριτὴς ἀπὸ Ἑσένα,
Ὅταν ἀρπάξῃ τὴ ζωὴ καὶ ὅταν τὴ χαρίζῃ.
Παῦσε νὰ κλαίῃς Βασιλῖα, μὴ σὲ μαραίνῃ ὁ πόνος.
Ἡ στέρησί της, βέβαια, σοῦ εἶναι σκληρὴ, μεγάλη.
Τὴν τρυφερὴ ἀγάπη σου ἐλπίδα πλεῖα δὲν ἔχεις
Νὰ βλέπῃς ταξιδεύοντας, νὰ σφίγγῃς στὴν ἀγκάλῃ.
Ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν σκέπτεσαι, ποῦ θὰ τὴν ὄψῃς γιὰ πάντα
Στὸ ὑστερο καὶ μακρινὸ ταξίδι, ποῦ θὰ κἀμῃς,
Θὰ τὴν ἰδῇς καθήμενη, θὰ τὴν ἰδῇς ποῦ θὰ ναι
Στὰ δεξιὰ τῆς Παναγίας, γιὰτὶ τῆς πρέπει νὰ ναι.
Δὲν ἔχεις δίκην Βασιλῖα, νὰ κλαῖς γιὰ τέτοια χάρι
Ἐγὼ συλλυπητήριον δὲν σοῦ ἔστειλα κανένα,
Ὅχι γιὰτὶ δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄνθῃ τὰ ὠραῖα
Καὶ τὴ ματιὰ τὴ γαλανὴ πὸ ἔχει Θεοῦ ἀχτίδα . . .
Ἀλλὰ γιὰτὶ στοχάστηκα, ποῦ στὴ βαθεῖα Σου θλίψι,
Τοῦ ἄλλου ἡ λύπη δὲν ἔμπορεῖ παρηγορίαν νὰ χύσῃ,
Γιατὶ βαθυὰ αἰσθάνομαι ἐδῶ μὲς στὴ καρδιά μου,
Πῶς ἓνας τέτοιος Ἄγγελος, τέτοια ψυχὴ Ἀγία,
Ἐκεῖ ψηλὰ καθήμενη στῆς Παναγίας τὸ πλάϊ,
Πάντοτε ἔχει τὴν καρδιά, τὰ μάτια τῆς ὀτραμμένα
Σὲ μᾶς, ποῦ τὴν ἐχάσαμε, σὲ μᾶς, ποῦ ἀγαπάει.
Πῶς πάντα καιροφυλαχτεῖ, τὴν ὥρα ὅπου πρέπει,
Τὰ οὐράνια ἐκεῖνα βλέμματα εἰς τὸ Θεὸ νὰ στρέψῃ
Καὶ νὰ τοῦ πῇ, Πατέρα μου, κάμε μου ἅψι τὴ χάρι,
Τὴ πρῶτῃ τῇ πατρίδα μου κάμε μου δὲ μεγάλη !...
Πές μου Σοῦ βάσταξε ἡ καρδιά νὰ τὸ ἀνηθῇς ποτέ Σου,
Ὅσαις φοραῖς Σοῦ ζήτησε, τὴ πλεῖον μεγάλη χάρι;
Ἐχει καρδιά πλὴν τρυφερὴ, καρδιά χει πλεῖον μεγάλη
Ἐκεῖς ποῦ κεί περὶ ὅτερο πολὺ τὴν ἀγαπάει.

Ἐν Κερκύρα τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1891.

A. B. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

(1) Ἐκδηλοῦνται ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα τηλεγραφίματί Του.

3
103
101
102
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200